

Syndernes forladelse

(Symbol nr. 20)

1. Den humane evnes udvikling

Under symbol nr. 19 har vi forklaret, hvorledes det levende væsens handlemåde bliver årsag til væsenets skæbne, og at denne skæbne bliver lys eller mørk, lykkelig eller ulykkelig, alt eftersom man med sin væremåde skaber lys eller mørke, lykke eller ulykke for andre levende væsener. Dette princip betinger udviklingen af en

evne, der mere og mere bevirker, at man ikke kan nænne at gøre andre levende væsener fortræd eller påføre dem lidelser af nogen som helst art. Denne evne kender vi som den humane evne, der igen er det samme som den begyndende næstekærlighed. Denne evnes udvikling betyder altså væsenets befrielse fra alt det såkaldte „onde“, befrielse fra alle lidelser eller ulykkelige skæbner. Uden denne evnes udvikling ville intet som helst menneske nogen sinde blive humant eller kærligt. Det er denne evne, der danner fundamentet for verdensaltets grundtone: kærligheden.

2. Mørkets og lysets område i spiralkredsløbet

Væsenerne med den fuldt udviklede kærlighedsevne har hjemsted i de højeste åndelige verdener og udgør bevidsthedsorganer eller redskaber for udfoldelsen af Guds primære bevidsthed. Det samlede organ for Guds primære bevidsthed består altså af alle de i humanitet eller kærlighed færdigtudviklede væsener i de kosmiske spiralkredsløbs åndelige verdener, såvel i makrokosmos og mikrokosmos som i mellemkosmos. Disse kærlighedsvæsener udgør symbolsk set de to trediedele af alle eksisterende levende væsener i verdensaltets spiralkredsløb. Kun en sjettedel af alle verdensaltets levende væsener er redskaber for ufuldkommenhedens og mørkets manifestationer. Disse væsener udgør guddommens sekundære bevidsthed. Denne sjettedel er dyreriget. Planteriget udgør en anden sjettedel. Denne sjettedel udgør grænsezonen imellem lyset og mørket i spiralkredsløbene, men hører i overvejende grad til lysets område.

3. Det kosmiske »syndsforladelsesprincip«

Denne ene sjettedel af verdensaltets levende væsener, som udgør mørket eller Guds sekundære bevidsthed, er, som vi allerede ved, væsener, der lever i oplevelsen og erkendelsen af lysets kontrast, hvilket altså vil sige: mørket. Når denne erkendelse er total fuldkommen både i ånd og væremåde, er væsenet blevet til *mennesket i Guds billede efter hans lignelse*. Det er disse totalt fuldkomne mennesker, der har gennemgået mørket og derefter har fået kosmisk bevidsthed og er blevet indviet i livets mysterium, er blevet eet med Gud, der udgør de to trediedele af spiralkredsløbenes levende væsener. Det er disse væseners livsområde, der udgør de åndelige verdener. Når mørkeprincippet område kun udgør en sjettedel af hele spiralkredsløbenes område, skyldes det et fundamentalt kosmisk princip, der forkorter mørkezonen. Dette princip udgør et absolut virkeligt syndsforladelsesprincip.

4. Den hellige nadver

Dette guddommelige kosmiske princip må ikke forveksles med det „syndsforladelsesprincip“, vi har lært at kende igennem kirkens sakramente „nadveren“. Denne guddommelige foreteelse er et sindsberoligende suggestionsmiddel overfor et stærkt

nedbrydende samvittighedsnag. Det er således i sig selv ikke noget syndsforladelsesmiddel, men det gør ikke nadveren mindre hellig eller guddommelig. Det instinktmæssige, religiøse trosmenneske kan umuligt opfatte den virkelige analyse af syndsforladelsesprincippet i den guddommelige verdensorden. Derfor må det have et symbol over nævnte princip, som det kan opfatte og dermed få sin samvittighed bragt i orden eller balance. Hvordan skulle et sådant menneske ellers kunne hjælpes? – Tros- eller instinktmennesket vil ikke kunne forstå den virkelige kosmiske syndsforladelsesproces på anden måde end netop i form af en forestilling om „fritagelse for straf“. Det er forestillingen om at have „syndet“, der kan tynde på trosmenneskets sind. Det drejer sig om, for det endnu kosmisk uintellektuelle menneske, at få denne forestilling fjernet fra sin bevidsthed, så det igen kan komme i sin normale sindsligevægt. Det eneste middel til at fjerne denne væsenets tyngende skyldfølelse var altså det hellige sakramente. Ved hjælp af dette sakramente, der i virkeligheden kun er et symbol på det virkelige kosmiske syndsforladelsesprincip, kan væsenet netop indpodes en modforestilling til sit syndskompleks, hvorved det altså får opfattelsen af, at dets „synder“ er det forladt. Og dermed bliver den tyngende skyldfølelse altså fjernet. Den hellige nadver har således et fremtrædende guddommeligt formål som hjælp for det af synd og skyldfølelse deprimerede eller nedtrykte menneske.

5. Der findes ikke nogen som helst form for »synd«

Her må man huske på, at i absolut forstand eksisterer der overhovedet ikke nogen som helst form for synd, da ingen som helst kan gøre uret, og ingen som helst kan lide uret. Det, menneskene kalder „synd“, er i absolut forstand ikke nogen „synd“. Det er derimod en fejlmanifestation. Denne fejlmanifestation kan udelukkende kun foregå i kraft af væsenets uvidenhed. Ingen som helst fejlmanifestation i forhold til livets love kan normalt blive til uden i kraft af væsenets ufærdige mentalitet og væremåde. Der, hvor væsenet ikke er færdigudviklet og ingen viden har, må det jo netop gøre fejl. Men kan det være retfærdigt at straffe et menneske for en handlemåde, det har manifesteret i total blindhed? Da det er Gud, der har skabt mennesket, må dets fremtræden, dets væremåde jo være afhængig af denne skabelse. Den væremåde, det endnu ikke er færdigskabt til at kunne manifestere, kan det naturligvis ikke præstere fejlfrit. At det her må komme ud for at skabe fejlmanifestationer er selvfølgelig. Men tror man, at Gud straffer et menneske, fordi det handler ufuldkomment i de felter, hvor han endnu ikke har fået det færdigskabt? – Da menneskenes væremåde er et produkt af Guds skabelse, kan kun Gud have ansvaret for væsenets manifestation. Kun skaberen kan være ansvarlig for det skabte. At det ufærdige menneske ikke kan skabe en total fuldkommen væremåde er selvfølgelig. Al ufuldkommen væremåde kan kun være et produkt af uvidenhed og vil derfor være det samme som en fejlmanifestation. Da alle handlinger, som kommer ind under begrebet „synd“, i sit inderste kosmi-

ske facit udelukkende er det samme som fejlmanifestationer, eksisterer der ligeledes i kosmisk forstand absolut ikke nogen som helst form for synd. Derfor kunne Kristus jo også, ganske uden at det betød falskneri, sige til mennesket, at dets synder var det forladt.

6. Hvis menneskene kunne få den virkelige synsforladelse ved nadverens sakramente

Efterhånden som menneskene mister evnen til at tro, tror de ikke på nadverens sakramente. Dermed ophører den symbolske syndsforladelse for disse mennesker. Mange mennesker er nu nået så langt frem i udviklingen, at de kan bringes til at forstå den virkelige sandhed bag lyset og mørket eller henholdsvis *det gode* og *det onde*. Den virkelige sandhed bag væsenets væremåde er, som vi allerede ved, at nævnte væremåde kun kan eksistere som en udløsning af årsag og virkning. Intet som helst væsen kan manifestere selv den allermindste lille manifestation eller skabelse, uden at denne bliver årsag til virkninger, der i form af skæbnebuer kommer tilbage til væsenets liv og her kommer til udløsning som lys eller mørke, alt eftersom de af deres ophav blev udløst som lys og mørke. Det væsenet gør imod sin næste, gør det således imod sig selv. For at kunne være i kontakt med livet, der bæres af verdensaltets evige love, må man altså opfylde disse love. Der, hvor man ikke opfylder dem og handler forkert, opstår ubehagelighederne eller „det onde“ eller det, menneskene opfatter som Guds „straf“ for „synder“. Det levende væsens manifestation er altså urokkeligt knyttet til de nævnte love. Det kan umuligt manifestere sig, uden at denne manifestation enten er en overholdelse eller en overtrædelse af disse. Og det er på denne måde, at væsenet igennem livene kommer til at opdage, hvad der er ondt, og hvad der er godt, hvad der er overholdelse, og hvad der er overtrædelse af livets love. Det er her igennem, at Gud lærer mennesket at skabe sit liv fuldkomment og fører det frem til slutfacittet: mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Vi forstår her, hvordan det ville gå, hvis man ved nadverens sakramente virkeligt ubegrænset kunne få syndernes forladelse, altså helt blive fri for virkningerne af sine fejlagtige handlinger. Al udvikling ville standse, og væsenet ville aldrig nogen sinde kunne nå frem til det virkelige menneske i Guds billede efter hans lignelse. – Ja, der ville overhovedet ikke eksistere noget som helst liv. Verdensaltet ville være et „intet“ i stedet for, som det nu er, et „noget“. Men vi skal nu gå over til at påvise det virkelige kosmiske syndsforladelsesprincip.

7. Virkningerne af fejlmanifestationerne ændrer væsenernes væremåde fra mørke til lys

Alle fejlmanifestationer skaber som før nævnt mørke, medens den rette manifestationsmåde skaber lyset. At dette efterhånden igennem de mange liv ikke kan undgå at blive opdaget af væsenet er ganske naturligt. At denne opdagelse eller erkendelse ikke kan undgå at forandre væsenets væremåde til fordel for undgåelse

af fejlmanifestationerne og dermed til fordel for væremåden i lysets tjeneste er lige så naturligt. De mange lidelser, den rå og dyriske tilværelse med mord og drab, kamp og lemlæstelse, som det primitive og på fejlmanifestationer eller uvidenhed baserede liv, et liv, der en tid ligefrem var idealtilværelse for det, måtte uvægerligt til sidst bringe det til at føle lede ved denne livsform. Den udviklede i mennesket en human evne, hvilket vil sige: den begyndende næstekærlighed. Den bragte menneskene mere og mere til ikke at kunne nænne at dræbe, ikke at kunne nænne at gøre noget væsen fortræd. Og verdensgenløsningens udsendinge fra de humane sfærer kom til menneskene og gav humane forskrifter og moralske love, som de inspirerede menneskene til ved tale og skrift at leve efter. Og menneskene nåede frem til at kunne modtage Kristusmentaliteten eller det færdige menneskes væremåde som forbillede for moral og væremåde i form af den af Kristus åbenbarede kristendom.

8. Det virkelige kosmiske syndernes forladelsesprincip

Men denne verdensgenløsningens hjælp og støtte ville have været totalt umulig, hvis ikke der var et andet princip, der frigjorde menneskene fra en overordentlig stor del af deres mørke karma eller skæbne. Når mennesket har begået en „synd“, altså en fejlmanifestation, f. eks. et mord, det være sig på dyr eller menneske, så vil virkningerne af dette mord indgå i morderens fremtidige skæbne. Og dette væsen er dermed prædestineret til selv at blive myrdet, når skæbnebuen fra dette mord når tilbage til morderen. Men hvis morderen, inden denne skæbnebues tilbagekomst, totalt har forandret sig på dette morderiske felt og absolut ikke mere vil eller kan myrde noget væsen, da bliver han ved dette forandrede sindelag immun overfor dette mords skæbnebue eller virkninger. Disse bliver umærkeligt for væsenet neutraliseret eller opløst i væsenets forandrede aura eller udstråling. Og væsenet bliver ganske umærkeligt fri for den karma, virkningerne af det mord, det ellers ville være blevet offer for, hvis ikke dets bevidsthed var blevet ændret inden den pågældende skæbnebues tilbagekomst. Her forekommer virkelig på en ganske logisk og naturlig måde et virkeligt kosmisk syndernes forladelsesprincip i form af frigørelse fra fejlmanifestationens virkninger.

9. Skæbnelovens gengældelsesprincip er fundamentet for væsenets forvandling fra »dyr« til »menneske«

At forannævnte frigørelsesprincip er logisk og til velsignelse ligesom alle andre af naturens principper, bliver her let at se. Virkningerne af den nævnte morders handling, som uundgåeligt ville være kommet til udløsning som et mord på sit ophav, hvis ikke dette var blevet forandret i mellemtiden, er beregnet på at lade morderen komme til erkendelse af, at man ikke skal myrde eller dræbe, og at man således kommer til at høste det, man sår. Men da morderen allerede inden skæbnebuen kom tilbage var blevet forandret, så han absolut ikke mere kunne myrde

eller dræbe, var der således absolut ingen som helst grund til, at han skulle opleve virkningerne af denne sin mørke handling. Lidelserne eller de ulykkelige skæbner er ikke til for deres egen skyld. De er kun til for at udvikle væsenerne bort fra onde manifestationsformer. Men i en situation, hvor væsenet ikke mere kan gøre fejl eller gøre ondt, er det altså beskyttet imod virkningerne af den mørke handle-måde, det har begået, og som uundgåeligt ellers ville være blevet dets skæbne, hvis det ikke forinden disse virkninger tilbagekomst var blevet forandret. Det er således denne skæbnelovens gengældelse af væsenets væremåde overfor næsten, der er fundamentet for væsenets forvandling fra „dyr“ til „menneske“.

10. Forklaring til symbol nr. 20

Symbol nr. 20 symboliserer den humane evnes udvikling og den heraf affødte befrielse fra tilbagevendende mørk karma eller skæbne. Det er denne befrielse fra mørk skæbne, der udgør den virkelige eller absolutte syndernes forladelse. Feltet mellem de to lodrette hvide kraftige linier symboliserer væsenets nuværende fysiske liv. Det violette felt skal her blot minde om væsenets overbevidsthed og dets heraf følgende evige liv. Felterne til venstre for det symboliserede nuværende liv udtrykker væsenets fortid, medens alle felterne til højre for nævnte liv symboliserer væsenets fremtid. De orange-farvede felter mellem de hvide felter symboliserer reinkarnationen eller væsenets række af fysiske jordliv. De hvide felter mellem disse jordliv symboliserer væsenets åndelige liv mellem de fysiske inkarnationer eller jordliv. Det grønne felt til højre for det nuværende liv symboliserer væsenets fremtidige liv, medens det gule felt til venstre symboliserer væsenets fortidige liv. Den orangefarvede trappefigur symboliserer væsenets enkelte jordliv som et trin i udvikling. De samlede jordliv danner således en udviklingsstige for væsenet, i hvilken hvert jordliv altså udgør et trin. Væsenet udvikler sig således fra jordliv til jordliv indtil dets færdige stadium, hvor det får total kosmisk bevidsthed og ikke mere behøver at inkarnere i fysisk materie.

.....

De hvide buer, der på symbolet udgår fra åndelige liv til åndelige liv, symboliserer væsenets kosmiske skæbnebuer her. Disse skæbnebuer består udelukkende kun af lys- eller salighedsoplevelser. Her findes absolut ingen som helst

mørke skæbnebuer. Vi skal ikke yderligere komme ind på disse skæbnebuer, da væsenerne ikke har nogen særlig berøring med dem, så længe de befinder sig i fysiske organismer og skal leve på det fysiske eller materielle tilværelsesplan. Vi skal derimod her berøre de fysiske skæbnebuer, der går fra jordliv til jordliv i væsenets reinkarnation. Disse skæbnebuer genfinder vi på symbolet gengivet i orange farve. Vi ser på symbolet fire af disse skæbnebuer udgå fra væsenets nuværende fysiske liv. Vi ser, at en af disse buer rammer dette nuværende liv. Det betyder, at virkningerne af den mørke manifestation eller handling i væsenets væremåde, som har udløst skæbnebuen, kommer tilbage i samme liv, den er udsendt. Derefter ser vi en skæbnebue, der først rammer væsenet i næste liv, og en der først rammer i det tredje liv og atter en der først rammer det i det fjerde liv.

Igennem væsenets forskellige jordliv på symbolet går der fra venstre til højre en tiltagende gul flammetegning. Den symboliserer udviklingen af væsenets humane evne. Vi ser, at denne evne bliver mere og mere fyldig og får en større og større neutraliseringsevne for hvert liv, væsenet oplever. Denne humane evne udgør altså det samme som væsenets næstekærlighed. Denne evne kan i givne situationer opløse eller neutralisere tilbagevendende skæbnebuer og derved frigøre væsenet for overflødig mørk karma eller ulykkelig skæbne. Hvis f. eks. et menneske har begået et mord, har det dermed dannet en skæbnebue, der før eller senere vil ramme det selv. Hvis denne skæbnebue er af så kort varighed, at den rammer væsenet i

samme liv, som den er udløst, vil væsenet opleve de fulde virkninger af det mord, det har begået, og som har udløst skæbnebuen. Det vil blive totalt myrdet. Hvis skæbnebuen er af en sådan varighed, at den først rammer væsenet i det næste liv, har det fået udviklet sin humane evne, så det nu ikke i samme grad som i det forrige liv er i stand til at myrde. Denne forandring af den humane evne vil da i en tilsvarende grad neutralisere noget af den tilbagevendende karma, så den bliver mildere. Hvis skæbnebuen først når væsenet i det tredje liv, er den humane evne blevet endnu mere udviklet. Og væsenet får da tilsvarende endnu mindre karma end i det andet liv. Hvis skæbnebuen først rammer væsenet i det fjerde liv, er den humane evne blevet så stærk, at det ikke mere kan nænne at dræbe og absolut ikke vil kunne begå mord. Den vil da være i stand til helt at neutralisere den tilbagevendende mordkarma, og væsenet vil ikke opleve nogen som helst virkning af denne sin tidligere ugerning. Det har her fået den totale syndernes forladelse. Det har altså fået denne syndernes forladelse eller frigørelse fra mordkarmaen, fordi det, inden den kom tilbage, allerede var vokset fra at kunne myrde eller dræbe. Og dermed var mordkarmaen jo totalt overflødig. Væsenerne skal kun opleve den mørke karma for dermed at blive vænnet af med at skabe mørke handlinger. Men der, hvor væsenet ikke mere kan eller vil lave mørke handlinger, der er den tilbagevendende karma jo totalt overflødig. Det permanente liv i lidelse, dette at opleve lidelse efter lidelse, afføder som nævnt den guddommelige humane evne i væsenet, der efterhånden bliver til den næstekærlighed, der bringer væsenet til at elske sin næste som sig selv og dermed Gud over alle ting. Hvis ikke denne evne udvikledes igennem væsenets lidelser, ville det aldrig nogen sinde kunne komme ud af krigens og ondskabens, hadets, forfølgelsens og lemlæstelsernes manifestationer. Men alt eftersom denne evne udvikles, bliver væsenet tilsvarende fri af sin ulykkelige skæbnetilstand. Ikke blot fordi det efterhånden, alt eftersom denne evne udvikles, mere og mere

kommer ind på ikke at kunne nænne at gøre det onde, men også fordi det bliver fritaget for en stor del mørk karma, det har sået igennem mange liv, og som ville være nok til at gøre tilsvarende mange liv ulykkelige. Væsenet ville således i umådelige tidsrum komme til at leve i lidelser og ulykke, hvis det ikke blev frigjort for denne opsummerede skæbne- eller karmamasse. Hvordan skulle det ellers kunne udfolde sin tilegnede humanitet eller næstekærlighed? – Men da de ulykkelige skæbner eller lidelserne kun er til for at forvandle væsenets tankegang fra had til kærlighed, vil det være ganske stridende imod naturens love eller al logik, hvis det alligevel skulle have lidelser, der hvor det ikke mere kan så lidelser eller gøre ondt imod nogen. Lidelserne er jo ikke til for lidelsernes egen skyld. De er jo netop til for at forvandle væsenet og få det til ikke at kunne nænne at gøre det onde. Hvad skal det med lidelsen der, hvor det allerede er omskabt og ikke mere kan gøre det onde? – Hvis det da skulle overvældes med denne sin mørke skæbne- og få flere livs lidelser, efter at det var blevet fuldkomment, ville det jo blive et helvede overfor et menneske, der ikke selv kunne nænne at gøre noget ondt. Hvordan skulle verdensaltets grundtone da kunne være den totale altgennemtrængende kærlighed, som kendsgerningerne viser i alle felter for den modne eller udviklede forsker? –

Da verdensaltets grundtone er kærlighed, vil alt i de levende væseners væremåde, der skaber mørke og lidelse, være en overtrædelse af denne grundtones eller kærlighedens love. Men da lidelserne, således som vi har set, igen skaber den humane evne i væsenerne, og da de i tilsvarende grad, som denne evne udvikler sig, får »syndernes forladelse« eller den virkelige befrielse fra fejlmanifestationernes mørke virkninger, bliver væsenerne derved prædestinerede til den videre udvikling igennem verdensgenløsningens humane vejledning. Og som vi skal se i det efterfølgende, bliver de af denne ført helt frem til det store slutfacit: »Mennesket i Guds billede efter hans lignelse«.